

Kære studenter,

Så står vi her endelig – dimissionsdagen. Det ville være kliché at sige, at vi ikke troede, denne dag ville komme. For hvis vi alle skal være helt ærlige, har vores viden om denne dags komme somme tider været det eneste der har holdt os oppe. Vi har desperat talt ned til i dag, og nu hvor vi står her, synes tiden at være fløjet fantastisk hurtigt. I morgen er det i går, og om ti år ser vi det som begyndelsen til det hele. Ikke afslutningen.

Når jeg kigger ud på jer alle, ser jeg ikke to der er ens. Jeg ser næsten 200 individer, som kun har det til fælles, at de har været en del af Ordrup Gymnasium. Vi har i tre år dyrket og delt vores forskelligheder, og uanset om man som det flokdyr, mennesket i virkeligheden er, har samlet sig i loger, kerner eller klikker – så vil vi altid have OG til fælles.

Vi har alle dage på OG været velsignede med et fagligt niveau, som er svært at finde andre steder i landet. Vi har haft lærere, som med engagement, hård hånd og til utrættelighed har undervist os med højt kompetenceniveau, holdt os i ørerne og drevet os til vanvid. Vi har det privilegium, at vores uddannelse er gratis. Endvidere har vi haft et bagland – et bagland, som sidder her i dag – som har støttet os hele vejen igennem.

Vi er alle heldige. Vi er produkter af et samfund, som sørger for os, og en tid hvor alt er muligt. Vi er børn af de sociale medier, og uagtet om vi bruger det for os selv eller for andre giver det os en smuk mulighed for at identificere os med unge overalt i verden. Vi har for kort tid siden kunnet følge med, når vores nordafrikanske jævnaldrende kæmper for at få de samme muligheder som vi har haft, eller tager for givet at vi får. Ironisk er det, at det, som er den største udfordring for vores undervisning, det, som giver vores lærere grå hår – det kære Facebook – muligvis er det, som giver andre unge mulighed for deres.

Men man skal ikke nødvendigvis halvvejs rundt om Jorden for at finde unge, der samler sig. På OG har vi i ligeså høj grad samlet os, og har, i den tid vi har gået i

gymnasiet, udviklet vores sociale kompetencer ikke bare med hinanden, men også med lokalmiljøet. Vores streetfestival bliver større for hvert år, og vores caféer og fester har aldrig været mere populære. Og når folk fra andre gymnasier kommer hen til én og siger: "Jeg synes altid man hører om, hvor godt I har det socialt på OG", så må man altså have gjort et eller andet rigtigt. Og det er jeres, faktisk alle i salens fortjeneste. Og for det synes jeg, I skal klappe jer selv på skulderen.

I kan også klappe jer selv på skulderen for studieturene, som I har gjort til noget, mange af jeres klassekammerater altid vil huske. I kan klappe hinanden på skulderen for at være opsøgende dén ene første dag, hvor I selv var for generte.

Vores generation har mange lidet flatterende navne. Blandt andet "Peter Pan-generationen", fordi vi ikke tør se fremtiden i øjnene og "Generation mig", fordi vi er egoistiske og selviscenesættende. Det hele kan samles under betegnelsen "Generation fucked up", hvilket åbenbart skulle være meget dækkende for, hvem vi er. I en ellers meget udviklet verden, sættes vi i bås som aldrig før, og der har generelt været mange, der har haft så travlt med fortælle os hvem og hvordan vi er, at det er blevet endnu sværere for os at navigere uden nødvendigvis at acceptere de karaktertræk, vi har fået tildelt ovenfra.

Vi husker alle begyndelsen. Nogle var udklædt som indianere, nogle var rockstjerner og nogle var frække politimænd. Til fælles havde vi vores første dag på OG. Vi havde alle forventninger og forhåbninger, men også forslag til, hvordan fællesskabet kunne gavnnes. Størstedelen af årgangen har på et eller andet tidspunkt bidraget til samhørigheden. Uagtet om ens engagement har ligget i festerne, elevrådet, asfaltballet, eller blot det generelle humør på OG, vil jeg vove at påstå, at der intet egoistisk og mig-agtigt er i det at sætte sit positive præg på andre menneskers hverdag. For på trods af, at det omfatter meget få, viser det en form for fællesskabsfølelse. En følelse af at være et "os". Et "os" i musicalen, et "os" på skitur, et "os" fra OG, et "os" fra generation mig.

For måske er vi i virkeligheden mere en "os"-generation end en "mig"-generation. Man behøver ikke være i hverken den ene eller den anden politiske grøft for at vide, at det

bliver os, der skal have fremtidens velfærdsstat til at hænge sammen. Luften emmer disse dage af ord som solidaritet, krise, reform, besparelser osv. osv. – begreber, der bliver kastet på kryds og tværs, på samme måde som man elsker at dele os op i generationer med samvittighedstyngende navne.

Skal vi for nu ikke bare nøjes med "generation student 2011"?

Kløften mellem generationerne har aldrig været et issue på OG. Unge som ældre – lærere som elever – har en gensidig respekt for hinanden. En respekt, der også er kommet til udtryk til årsbalsmiddagen, som mange faktisk husker som et af de bedste minder. Hvorfor? Fordi alle var ligeglade med generationerne, og blev til "os".

Det er let nok at være trodsig. At sige, at alt det, jeg lige har nævnt kun er formaninger om eller forventninger til fremtiden. Men netop i dag står vi på tærsklen til det, vi før har kendt som fremtiden. Det, vi har kendt som tiden, vi kunne skubbe ansvar og beslutninger til. Når nogen har affejtet politik, økonomi og videregående uddannelser med kommentarer som "Det ser jeg på til den tid," er "den tid", de har refereret til, lige nu. Vi er et hold studenter med muligheder og plads til næsten alt - det vigtigste, man kan gøre, er at tage stilling. Hvad man vælger, og hvor man vil kæmpe sine kampe, er individuelt.

Det vigtigste er, at man står stærkt som person - at man tager sine beslutninger og står ved dem. Alle døre er åbne, og vi kommer alle ud med mulighed for at gøre en forskel. Og mit håb er, at folk trodser Peter Pan-syndromet, tager den fantastiske fællesånd, den filosofi, der har gjort "OG-ånden" til et konkret udtryk, og bruger den bedst muligt i livet.

OG har altid opfordret os til at yde vores bedste. Eksempelvis har vi tre år i træk kæmpet om at lave den flotteste kage til skolens fødselsdag. Det kan virke som et komisk eksempel. Men faktisk er det et eksempel på hvordan vi, for et øjeblik, lader vores kreative evner råde. Bare for et lille stykke tid. For det bedste vi nogensinde kan gøre, er at stræbe efter at være den bedste på vores felt, og så bruge det i gråzonerne, hvor forskellige evner, talenter, behov og ressourcer mødes! Altid at slide for at blive

bedst, så vi kan hjælpes ad og være generationen, der kommer til at opdrage "Generation OG" - med sammenhold, respekt og individualitet i fokus.

Den britiske digter Rudyard Kipling har i sin fortælling om, hvordan elefanten fik sin snabel, skrevet et digt, jeg gerne vil læse et par linjer fra. For selvom det udkom i 1902, beskriver det fint den uddannelse, OG har givet os, og de udfordringer vi nu kommer til at stå overfor.

Jeg holder seks ærlige tjenestemænd,
Alt hvad jeg ved, har jeg lært af dem,
Deres navne er hvad, hvorfor, hvornår,
Og hvordan og hvor og hvem.

Jeg har altid elsket det digt. For netop de seks ærlige tjenestemænd er dem, som er billede på, hvad vi har lært i gymnasiet. Vi har lært at være nysgerrige, og vi har lært at forholde os kritisk. Vi har lært, at vi, for at kunne klare os i den konstante nyhedsstrøm, skal stille nogle nødvendige spørgsmål til det, vi hører. For samfundet gør det ikke for os, og det er sågar sjældent at medierne gør det. Men vi har lært det på OG, og er nu klar til, at bevæge os ud i fremtiden. For hvis jeg skal være helt ærlig, "Peter Pan-generationen" til trods, tror jeg godt, vi tør.

Så jeg håber at jeg taler på vegne af alle, og ved, jeg taler til alle når jeg siger:
Studenter, forældre og lærere, tusind tak for tre fantastiske år.